

افغانستان همان افغانستان است

بعد از سقوط طالبان دومین بار بود که به کابل می‌رفتم. از ابتدای ورودم سخنان جورج بوش را به خاطر آوردم که ادعا کرده بود «دنیا پس از سقوط طالبان و صدام جای امن‌تری است» تغییری که فوراً به چشم می‌آید، بهبود وضعیت تحصیلی در مدارس و دانشگاه‌ها، مسایل مربوط به زنان و آزادی مطبوعات است. فضای حاکم بر شهر نشان از آزادی و فراغت خاطر برای شهروندان دارد ولی در زمینه‌های زیربنایی تقریباً هیچ پیشرفتی به چشم نمی‌آید جز اینکه شهر از بیم حمله‌های انتحاری به دژی با سدهای بتونی تبدیل شده و توسط نیروهای افغانی که خود را به شکل سربازان آمریکایی در آورده‌اند، حفاظت می‌شود. در موزه بقایای جنگ زمان روس‌ها، به کشتی هوایی اطلاعاتی آمریکا که در آسمان در چند کیلومتری بالای سرم ایستاده و اوضاع را کنترل می‌کند نگاهی انداختم و این سوال برآیم پیش آمد که آیا آنها موفق به برقراری امنیت و آرامش در افغانستان می‌شوند؟! یا پس از ترک آن همه چیز به حالت اول باز خواهد گشت و با یک یورش طالبان، همه دستاوردهای شکننده از بین خواهد رفت.

عکس‌های اختصاصی کاوه کاظمی/کابل

▲ نوجوان دستفروش در بازار مرکزی کابل

▲ کشتی هوایی اطلاعاتی آمریکا بر فراز خرابه‌های به جا مانده از مناطق بمباران شده در زمان جنگ‌های داخلی

▲ ورودی یکی از اماکن مقدسه در کابل

▼ دستفروشان در محله ده افغانان کابل

▲ افغان‌ها با توجه به امنیت نسبی حاکم بر شهر اوقات فراغتشان را در پارک‌ها می‌گذرانند

▼ نو عروس افغانی در حال خرید جهیزیه در بازار کابل

